

opusdei.org

A propòsit del llibre de John L. Allen sobre l'Opus Dei

Marc Carroggio, responsable internacional de comunicació de l'Opus Dei, a Roma, parla sobre el llibre publicat per John L. Allen: "Opus Dei, una mirada objectiva sobre els mites i la realitat de la força més controvertida de l'Església catòlica". Entrevista publicada per l'agència Zenit.

17/01/2006

Marc Carroggio, responsable internacional de comunicació de l'Opus Dei, a Roma.

El responsable de la relació amb periodistes internacionals de l'Opus Dei, a Roma, Marc Carroggio, reconeix que «està satisfet» del llibre que el periodista vaticanista John L. Allen acaba de publicar: «Opus Dei, una mirada objectiva sobre els mites i la realitat de la força més controvertida de l'Església Catòlica», editat de moment en anglès («Opus Dei, an objective look behind the myths and reality of the most controversial force in the Catholic Church»), portuguès i coreà.

Marc Carroggio comenta que aquest és el primer llibre que compara desapassionadament els «mites» sobre l'Obra (nom amb el qual es coneix l'Opus Dei) i la realitat.

El llibre, editat per Doubleday, és un reportatge periodístic, aclareix

aquest portaveu, i afirma que «l'autor ha comprès bé la naturalesa de l'Opus Dei».

En aquesta entrevista, Marc Carroggio desvetlla la motivació principal dels fidels de l'Opus Dei: «seguir un ideal espiritual que ens entusiasma» i més enllà del mite que embolica aquesta organització constata: «som gent de carn i ossos, amb errors i encerts».

-Estaran vostès contents: aquest llibre desmunta tots els tòpics sobre l'Opus Dei. -Carroggio: He treballat en l'oficina de comunicació de Roma mentre John L. Allen escrivia aquest llibre. No puc negar que estic satisfet, i no em refereixo tant al resultat com al mètode.

L'autor aporta moltes dades, després d'invertir centenars d'hores a recollir informacions i opinions de tot gènere; situa les dades en el seu context, de manera que es poden

entendre els perquès de moltes actuacions; ha escoltat totes les campanes i ha tractat amb respecte tots els campaners; i, finalment, deixa que el lector arribi lliurement a les seves pròpies conclusions.

Penso que són qualitats molt apreciades en un llibre d'aquest estil. Els tòpics són obstacles al diàleg i al debat desapassionat.

En aquest sentit, qualsevol esforç per desmuntar falsos clixés és positiu.

Les comparacions són odioses, però no puc deixar d'assenyalar que l'autor del Codi Da Vinci no ha estat mai en cap casa de l'Opus Dei, i que jo sàpiga no ha parlat mai amb ningú de l'Opus Dei.

El retrat que pinta de l'Obra en el Codi existeix només en la seva imaginació. Penso que el llibre d'Allen pot servir perquè molts lectors d'aquesta novel·la, que no

coneixen l'Opus Dei de primera mà, s'adonin que no som «ni àngels ni dimonis». Som gent de carn i ossos, amb errors i encerts, amb defectes i amb desitjos de seguir un ideal espiritual que ens entusiasma.

-L'autor ha tingut accés --i ho explica-- a documents que no són a l'abast del públic. Ha estat en cases de l'Opus Dei per a numeraris, ha entrevistat a desenes de persones de l'Obra, s'ha imbuït del que significa «ser de l'Opus Dei». Segons vostè, per comprendre millor l'Opus Dei, què li mancaria?

--Carroggio: Penso que l'autor ha comprès bé l'Opus Dei, la naturalesa del seu missatge, les raons de les seves propostes, la forma de vida dels seus fidels: els nostres ideals i també les nostres limitacions.

Aquest llibre és un reportatge periodístic, no una tesi de teologia ni un tractat d'història de l'Església.

L'enfocament és més aviat sociològic, tot i que presta gran atenció a la dimensió espiritual. El propi autor subratlla que el seu propòsit no és explicar de manera exhaustiva l'Opus Dei, sinó comparar els mites amb la realitat.

En conseqüència, dedica molt d'espai a assumptes que són relativament secundaris en la vida de l'Opus Dei, però que han estat objecte d'atenció dels mitjans de comunicació, sobretot als Estats Units.

En aquest sentit, pertocaria dir molt més sobre l'experiència espiritual que representa pertànyer a l'Opus Dei i sobre la motivació profunda que duu a seguir aquest camí de recerca de la santedat enmig del món: la consciència de la pròpia vocació cristiana, el desig d'imitar Jesucrist precisament en el treball, la família i la vida ordinària.

En una institució de l'Església, els aspectes personals, existencials, són més importants que els esquemes organitzatius o les qüestions d'imatge.

-Per a la seva investigació, John L. Allen ha donat veu també a antics membres de l'Opus Dei. Li sembla que ha concedit massa espai a aquests testimoniatges? --

Carroggio: El llibre és un reportatge periodístic, no una reflexió sobre qüestions de principi. És el resultat d'un gran nombre d'entrevistes amb persones en diferents situacions. En aquest tipus de treballs, és el mateix periodista qui determina l'equilibri entre les fonts. Jo respecto la seva decisió, que em sembla del tot legítima.

Personalment, penso que l'autor explica bé que aquestes crítiques tenen una naturalesa diferent d'aquelles que procedeixen de la

fantasia d'escriptors de novel·les. És fàcil demostrar que l'Opus Dei no està darrere de les fosques operacions de complot que se li atribueixen (m'estalvio els exemples, per a no allargar-me).

Quan es tracta, però, d'una persona que ha tingut una experiència negativa, la qüestió canvia. Davant d'una ferida, d'un dolor, d'un mal record, no hi té res a fer un desmentit. Ja no estem davant d'un problema només de veritats i mentides. Davant d'una experiència negativa, cal expressar respecte i compartir el dolor, encara que de vegades no s'estigui d'acord en la interpretació dels fets.

És cert que els fidels de l'Opus Dei viuen el seu lliurament a Déu amb plena llibertat, i que aquest lliurament els ajuda a experimentar la felicitat, una felicitat relativa

dintre del que és possible en aquest món.

Per això, la immensa majoria dels homes i dones que s'acosten a l'Obra guarden afecte per a tota la vida.

Però no sempre és així, i no em sembla negatiu, ben al contrari, que un llibre com el de John L. Allen es faci ressò d'aquests casos que considero excepcionals.

Quan l'autor va preguntar al Prelat sobre la qüestió, monsenyor Echevarría va dir que a les persones que no s'han sentit ben tractades, els demanem perdó de tot cor. Jo no en tinc res a afegir.

-Li agradaria una «segona part» d'aquest llibre? --*Carroggio*: Cada llibre és únic. Aquesta és la seva força, em sembla. Encara que el llibre de John L. Allen no és només un llibre sobre controvèrsies, en ell pesen molt les polèmiques. A parer meu, tracta les qüestions

controvertides de manera respectuosa i ofereix dades empíriques més que explicacions de part o ideològiques.

A més, l'autor fa un esforç per resumir alguns trets essencials de l'Opus Dei: filiació divina, llibertat, santificació del treball i de la vida ordinària, etc.

M'agradaria que un futur llibre desenvolupés més aquests aspectes, però precisament en forma de reportatge periodístic: un llibre que aconseguís explicar amb frescor l'experiència de la vida cristiana enmig del món. El recurs admirable que són la fe i l'oració per a la vida ordinària, també en els tràngols més difícils, com la malaltia física o psíquica, ser despatxat de la feina o la mort d'una persona estimada. Hi ha molta història per a explicar.

ZENIT

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/a-proposit-del-
llibre-de-john-l-allen-sobre-lopus-dei/](https://opusdei.org/ca-ad/article/a-proposit-del-libre-de-john-l-allen-sobre-lopus-dei/)
(01/04/2026)